

VIAȚA MEA POSTPANDEMICĂ

Autor: Andreea Iulia Scridon | 4 aprilie 2022

În data de 9 martie 2022, crainicul de la radio a anunțat cu un ton satisfăcut că s-au ridicat restricțiile impuse în contextul pandemiei. Când s-a făcut acest anunț era o dimineață frumoasă, dar încă rece, la Cluj. Eu îmi beam cafeaua și mă uitam pe geam, urmărind un cuplu de ciori care lucrau la construcția unui cuib în nucul din grădină.

Dacă mi-aș fi închipuit cu un an sau doi în urmă ca pandemia avea să se termine - din punct de vedere strict simbolic sau psihologic - într-o singură zi, m-aș fi pregătit în prealabil, tratând problema în mod mai ceremonios, propunându-mi o serie de lucruri de făcut (lucru plăcut) sau reflectând asupra celor întâmplate în timpul pandemiei (mai puțin plăcut). Odată ce ieșim din peștera lui Platon, șovăielnici și fotofobici, oare ce schimbări ne așteaptă în lumina puternică a acestei primăveri? Cum va fi? Și, mai tulburător, - cum ne-am schimbat?

Ultima întrebare te poate întrista într-o oarecare măsură. Viața mea, cel puțin (și puțin și este, căci am fost cu toții afectați), s-a schimbat radical din punct de vedere personal și, ca atare, psihologic, în urma pandemiei. Din fericire, mă număr printre norocoșii care nu au pierdut pe nimeni. Am multă compasiune și pentru prieteni mai mici decât mine care au fost văduviți de anumite experiențe esențiale - de pildă, participarea la facultate în toată regula.

Ezra Pound spunea că vârsta de „inocență lirică” - adică epoca creativității nepoluate și a cuvântului încă nerostit, care înflorește pentru prima oară în poezie, - se află între vârstele de 17 și 23 de ani. Eu am 24 de ani la sfârșitul (așa-zis) pandemiei. În timpul acesta mi-am scos primul volum, dar am și creat o adâncitură în pat, de atâta stat în el.

Dat fiind că am convingerea că este vorba de o maladie în masă și nu de una exclusiv personală, nu mă tem să recunosc că mă simt ca o pietricică lustruită de atâtea ape încât și-a pierdut anumite caracteristici definitorii: senzația timpului s-a distorsionat și încovoiat; noi toți am fost puțin erodați de atemporalitatea creată de ultimii doi (doi?!) ani încât să ne fi pierdut o doză din entuziasmul, efervescența, rigoarea și disciplina pe care o aveam înainte de pandemie. Când mă gândesc cu cât zvâc și

ușurintă călătoream înainte, am impresia că e vorba de altă persoană. Poate un personaj pe care l-am scris chiar eu? Pe care-l vreau înapoi...?

Sau poate doar ne-am rătăcit. Calea printr-o pădure spinoasă pare mai întortocheată decât una peste liman neted.

Nici corpul nu a trecut prin această experiență nevătămat, chiar nefiind infectat de boala cu pricină – oricare atlet sau persoană care a dus o viață activă înainte, la sală sau într-un sport de grup, poate confirma realitatea unei atrofieri. Corpul nu minte.

Suspectez că în perioada de rehabilitare postpandemică vom dezvolta o oarecare oroare față de statul în casă, ca urmare a unei ostracizări îndelungate care ne-a sugerat o mentalitate colectivă de bolnavi sau de convalescenți. Însă această clipă de răspântie deschide ușa unei oportunități noi. Dacă ne dorim să ne lepădăm de amintirea spaimei și a suferinței, de sentimentul de oboseală față de propriul corp și pentru spațiul domestic care ne înconjoară, înseamnă că vom păși acum peste o linie care delimitează un „înainte” și un „apoi”. Eu sper să fie o ocazie să renaștem ca Pasărea Phoenix.

Imagine de T. Scridon